

чество съставя тайната на популярността Ви и осигурява голѣмата цѣна на Вашето дѣло.

Всички, които взеха думата прѣди мене, говориха за горчивото изпитание, що България прѣживѣва сега, и което хвърля тежъкъ вуалъ върху днешния тѣй хубавъ празникъ; — не се пада менъ да се спирамъ върху сжщата тема. Но нека ми бжде позволено на тази тържествена вечеръ да заява, че народътъ, който въ Ваше лице съзира тѣй ясно онова, що съставя истинското му величие, че народътъ, който почита съкровено въ творенията Ви като въ златна дарохранилница богатство на своята минала слава и на своя скжпъ идеалъ, че този народъ не може да загине, нито даже за продължително врѣме да залѣзе отъ хоризонта. Не желая да пророчествувамъ и да твърдя, че неотдавнашниятъ и неочакванъ громолъ, чийто тѣтнежъ още чуваме, подготвя пжтя на справедливостъта, която приближава, но азъ яко вѣрвамъ въ бждещето на единъ народъ, който въ тия часове на мжка тѣй добръ знае да цѣни своитѣ велики хора.

Случвало ми се е много пжти да присжтствувамъ въ Парижъ на приема на нови членове въ Академията. То сж хубави празници, и може да се гордѣе оня, когото изборътъ на равнитѣ му поканва да заеме мѣсто между мнозината други подъ купола на безсмъртнитѣ.

Но туй, що виждамъ днесъ въ България, то е по съвсѣмъ другъ начинъ величествено и трогателно. Това не е събрание на писатели, който избиратъ одного изъ своята срѣда, а цѣлиятъ народъ — отъ писателитѣ и министритѣ, та чакъ до най-скромнитѣ граждани — цѣлиятъ народъ избира единъ мжжъ и го посочва като живъ образъ на своя идеалъ и единствено само за него въздига една Българска Академия.

И азъ, велики народенъ поете, съ дълбоко вълнение и религиозна почитъ поздравлявамъ Вашето влизане въ безсмъртието“.

---